

[Rytter.]

ministeren kom med, var, at jeg var inde paa, at Domstolene var udsat for Trusler, Terror, eller hvad man nu vil kalde det. Det kommer selvfølgelig an paa, hvad man forstaar ved Trusler og Terror. Det skal ikke tages i bogstavelig Betydning, det drejer sig om, hvad man saadan almindeligvis forstaar ved at handle under Pres, under Tvang. Er de saa det? Ja, jeg ved ikke, hvad den højtærede Justitsminister mener om, at efter at der var afsagt nogle Domme ved Byretten, er der sket det uønskede, at Justitsministeren har udtalt sig om, at de var for milde; derfor maatte de appelleres, saa blev de nok forandrede. Det er ikke morsomt for Dommerne at se Landets højeste Myndighed, saa elskværdig som han absolut er, udtale sig paa en saadan Maade, hvad han ingen Ret har til. Det er ikke morsomt for en Dommer at se en højtstaaende Embedsmand uden Beføjelse dertil kritisere hans Afgørelser. Havde Justitsministeren Ret og Pligt til at gøre det, var Forholdet et andet, men at en Minister tiltager sig en Myndighed, han ikke har, virker allerede barokt. Saa siger Justitsministeren: Ja, men Sagerne kan jo paaankes. Ja, det er ogsaa den Trøst, jeg mange Gange har haft, naar nogen var utilfreds med en Dom; jeg har saa sagt til dem: Ja, men paaank Sagen! Det siger Justitsministeren ogsaa her, men jeg tror, Justitsministeren siger det med en noget ram Smag i Munden, for Sagen bliver paaanket til en Institution, som han har Hals- og Haandsret over. Det er Situationen. Nu skal jeg ikke komme nærmere ind derpaa, for saa kommer vi ind paa det omdisputable Spørgsmaal om Særdomstole. Justitsministeren har her haft Evne til at oprette nogle Domstole, der ligner de ordinære Domstole og derved har stukket mange Blaar i Øjnene. Det er, som jeg tidligere har sagt, en falsk Femhundredkroneseddelt; den ligner ganske enormt de ægte, men den er og bliver falsk. Men den Ordning har i alt Fald Justitsministeren holdt stædigt paa, og nu bagefter kan jeg ikke forstaa, at jeg ikke sagde: Nej, Særdomstole vil jeg ikke gaa med til; jeg har set Særdomstole i Diktaturstaterne, set, hvordan de har virket der, og jeg vil ikke gaa med til at indføre dem i Danmark, saa maa jeg tage Konsekvenserne. Men jeg lod mig overbevise af, at Justitsministeren sagde: Ja, men der skal ikke ske det og det, jeg skal udfærdige et Cirkulære, i hvilket der staar det og det. Det er ikke sket, og derfor er det, jeg for

mit Vedkommende nu mener, man maa sige Stop. Derfor var det, jeg var inde paa dette Spørgsmaal i mit første Foredrag. Den højtærede Minister mente maa-ske, jeg gik noget vidt; men det er for mig Hovedargumentet dær.

Saa siger den højtærede Justitsminister: Ja, men der har ikke været Tale om Terror. Jeg skal ikke komme langt ind paa Spørgsmaalet, men jeg vil blot lige spørge Justitsministeren: Hvorledes opfattede Justitsministeren Rigsdagens Stilling, da vi vedtog Loven den 31. Maj? Tror den højtærede Justitsminister ikke, at vi gjorde det under et Pres? Tror den højtærede Justitsminister ikke, at der var nogen, der havde sagt til os: Hvis Lovforslaget ikke vedtages i Dag, er det ikke sikkert, at jeg kan holde Styr paa Befolkningen, for Befolkningen kræver dette Lovforslag gennemført? Jeg troede ikke paa det. Men saadan var Situationen altsaa: Under et vist Pres gjorde vi det. Naar vi 225 Mand paa Rigsdagen lader os lede af et Pres, kan man saa bebrejde Dommerne, der eventuelt er udsat for det samme, at de gør noget lignende? Jeg bebrejder sjældent andre Mennesker det, jeg selv har været med til at give efter for. Jeg haaber derfor, at den højtærede Justitsminister ikke mere vil udtale sig om de Domme, der bliver afsagt. Det kan være, saadanne Udtalelser trøster Frihedsraadets Københavnsledelse, men det trøster ikke os Borgere, som ikke er enige deri.

Der er et Par af de Indvendinger, som jeg egentlig har været ked af at fremsætte, da Justitsministeren har handlet af Elskværdighed over for de paagældende. Det drejer sig for det første om den Domstol, som skal nedsættes, og som jeg ikke kan gaa med til. Dær siger Justitsministeren: De internerede maa være glade ved den, for naar de faar en Afgørelse ved den, kan det ske i al Hemmelighed, saa behøver Folk ikke at faa noget at vide om det. Kommer Sagen for de almindelige Domstole, faar Folk derimod noget at vide om det. Dertil siger jeg: Nej, det er en stor Misforstaaelse; der er ikke noget, der er saa god en Garanti som Offentlighed; Hemmelighedskræmmeri er forkert ogsaa i dette Tilfælde, og jeg ved i hvert Fald, at flere af de Folk, der har været oppe hos mig — og jeg tror, Justitsministeren ved, det er mange —, har sagt: Nej, komme for en af de Domstole, som Justitsministeren nedsætter — aldrig i Verden! Jeg tror, at man med større Tryghed vilde henvende sig til de almindelige Domstole, hvis man